

2023. február 20. hétfő

Zsolt 119, 32: „Sietve járok parancsaid útján, mert szárnyaló szívet adsz nekem!”

Fil 2, 14-15: *Zúgolódás és okoskodás nélkül tegyetek meg mindent, hogy kifogástalanok és tiszták legyetek*”

Igehirdetés:

Miért lényeges, hogy ne zúgolódjunk, vagy ne okoskodjunk.. nem az a lényeg, hogy megtegyük-e amit kell? Örüljön az Isten, hogy megtegyük, ebbe aztán ne szóljon bele. Mint annyiszor, most is igaz, nem Istennek van erre szüksége, hanem nekünk. Ráadásul a zúgolódás és az okoskodás pont arra világít rá, hogy kevés bennünk a szeretet. Hiszen olvastuk a zsoltárt: „Sietve járok parancsaid útján, mert szárnyaló szívet adsz nekem!” Ha minden rendben van az életemben, akkor szárnyal a szívem és sietve járok Isten útján.

A zúgolódás általában akkor kerül előtérbe, amikor úgyis meg kell valamit tennünk, valamit kényszerként élek meg. Minek kell reggel áhítatra jönni? Miért van ma fizika? Ha nincs, akkor miért marad el? Miért van ma 6–7-8 órára? Ha elmarad és csak 4 van, akkor azért minek bejönni? Nagyon fontos képesség, amikor meg tudom különböztetni a helyzeteket: van-e szabadságom? Tudok-e tenni valamit a helyzet megváltoztatásáért? Ha igen, akkor tegyem meg! Ha nem, akkor is imádkozhatok a helyzetem megváltozásáért, vagy azért, hogy én tudjak jó szívvel jelen lenni. Nekem személyesen van nehézségem ezzel kapcsolatban. Rájöttem, hogy engem a humor segít át a zúgolódás kísértésén. Amikor tudok magamon nevetni, nem veszem olyan komolyan magam, akkor könnyebb ellenállni a zúgolódás kísértésének. A másik ellenszere a zúgolódásnak a hála. A hálás ember megajándékozottságot él meg, nem zúgolódik. A zúgolódás ráadásul nagyon gyakran a pletykálkodás előszobája, amiről Ferenc pápa ezt mondta: Testvérek, óvakodjunk a pletykálás terrorizmusától!

Az okoskodás legtöbbször akkor kerül elő, amikor nem akarjuk megtenni azt, ami jó/fontos/a kötelességünk stb. lenne. Az okoskodás a kibúvók kereséséről szól, arról, hogy megmagyarázzam magamnak, miért nem kell ezt vagy azt tennem, vagy éppen nekem miért szabad megtennem valamit itt is most. Az okoskodásból sokszor önfelmentés, bűneink megmagyarázása lesz, ami aláássa életünket, hitelességünket.

Mennyivel könnyebb, simább, vidámabb zúgolódás és okoskodás nélkül élni Istennek tetsző életet, mint nyugós teher alatt görnyedezve belekeseredni annak viselésébe, amit épp ellenkezőleg: boldogító jó hírként közölt velünk a Mester.

A hit útja nem más, mint a növekvő szeretet útja. Minél többet tapasztalok meg isten szeretetéből, annál több szeretettel tudok én is a világ felé fordulni. Erre utal Pál is: hogy kifogástalanok és tiszták legyetek, a tiszta szó itt görögül keveretlent is jelent, vagyis egy anyagból valót. Tiszta tűz, tiszta szeretet. Amikor valakit átjár a Szentlélek szeretete, akkor már nem okoskodik és nem zúgolódik.

Itt a nagyböjt, mindjárt (holnapután) elkezdődik. Miért böjtölünk? Hogy tisztábban tudjunk szeretni. Öncél, önáltatás, érdek nélkül. Hogy Isten akaratát örömmel és lelkesen: „sietve” tegyük, hiszen vonz minket az ő végső szeretete. Szokták mondani, hogy egy idő után mindenkinek olyan arca van, amelyet érdemel. Nem tudom, így van-e, de tény, hogy nagyon sok minden ki tud ülni az arcunkra és a ráncaink a jellemző arckifejezésünket „rögzítik”. Azt hiszem érdemes ezt a szépészeti beavatkozást alkalmazni: sokat mosolyogni, hálásnak lenni, tudni nevetni magunkon. Nem tudom, hogy szebbek leszünk-e, de boldogabbak biztosan.